

A három utazó ugyanazon az úton lovagolt visszafelé a part mentén, ketten borús hangulatban, a harmadik próbálta felvidítani őket. Bærban nem álltak meg, a háznép amúgy is éppen dolgozott, mintha látták volna a bolondot is, kaszáját suhogtatta a réten. Ahogy Reykjarvíkból kiértek, és felhágtak a magaslatra, a Hella nevű tanya még nem volt látótávolságban, de Magnus Aurelius egy ütött-kopott fatáblát vett észre, amin ez állt: Kleifar. Úgy emlékezett, mintha hallotta volna már ennek a tanyának a nevét, de nem bírta visszaemlékezni, pontosan hol.

A hágóhoz érve köd lepte meg őket, és eltévedtek. Magnus Aureliusnak eszébe jutott legutóbbi rohama, ami hasonló körülmények között esett meg, kényelmetlen érzése támadt, de nem szólt semmit. Ekkor hallották meg a hátborzongató hangot, amit a magiszter a levelében említ.

Ahogy eddig is, a menet élén Jón Grímsson haladt, szerinte valami eddig ismeretlen állat lehetett az, kihívóan mondta nekik, hogy kövessék a hang forrásához. Bárður azt mondta, ez kített gyermek sírása, ő nem szeretne tovább menni. Letértek már a helyes útról. Vissza akart fordulni, le a hegyről, Selströndig, és kivárni, míg felszáll a köd.

– Töltse meg a muskétát! Lehet, hogy jegesmedve lesz – most Jón Grímsson parancsolt a magiszternek, s azzal a hang felé indult. A lovakat kantáron vezették, elöl a határozott léptű férfi, mögötte két sápadt, tétova alak. A fehér köd szürkés, sűrű permetté alakult, egymáshoz csak a kiáltásuk ért el, de a hang egyre erősödött. Nem lehetett igazán sírásnak nevezni, inkább fájdalmas, de haraggal vegyes üvöltés volt, mintha valakit éppen gyilkolnának vagy kínoznának. Minden egyes rikoltás rémült döbbenetet keltett emberben, lóban egyaránt.

– Itt gonosz lelkek vannak! – hajtogatta Bárður – Most biztosan beleesünk valami szakadékba, ahogy a bolond mondta! – Jón csitította. A hangok egyre erősödtek, végül egy sziklás hegyhát pereméhez értek, lent, a lábuk alatt hatalmas, kiálló kőoszlopok mere-

deztek. A hang alulról, a lejtő aljáról jött. Találtak egy nagyjából járható, meredek ösvényt lefelé, de amint a sziklákhöz közel értek, a lovak megmakacsolták magukat, és egy tapodtat sem voltak hajlandóak tovább menni, akárhogy rángatták a kantárjukat. Legelől Jón Teve nevű lova állt, mögötte a mágiszter Csillag nevű hátasa, a sor végén pedig a Bárður vezette három ló, Barna, Kedves és Vörös.

A lovakat Bárðurre bízták, ők pedig elkezdtek óvatosan lefelé araszolni a lejtőn, Jont a mágiszter követte, kezében a muskétával, ujját a lakaton tartva. A domboldalon lefelé víz csillogására lettek figyelmesek. Visszakiáltottak Bárðurnek, hogy kis tóra bukkantak. A tavon két búvármadár rikoltzott, mintha az életük múlna rajta.

Jón nevetni kezdett, hangosan hahotázott, de a szikla tetején álló Bárður ekkor rettent csak meg igazán. Lekiáltott:

– Isten segítsen meg minket! Csak nem a Gyermekgyilkos-tó az? Ott egy felfúvódott démon kísért, ordít, rátelepszik az emberekre és kiszívja belőlük az életerőt! Olyan, mint egy óriási, nagyra fúvódott csecsemő!

Jón Grímsson Magnus Aurelius felé fordult, aki a muskétát szorongatta idegesen.

– Nem, dehogy! Nincs itt semmilyen gyerek! Csak egy pár madá...

A mondat közepén hirtelen elhallgatott. Úgy tetszett, mintha Magnus Aurelius háta mögött a szitaló köd gömbszerű felhőbe tömörülne; egyre emberszerűbb alakot öltött. Rongyokba tekert csecsemőre emlékeztetett, az alaktalanságig felpuffedve, kimeredő szeme nagy volt és fekete, irdatlan méretű, megmagyarázhatatlan jelenség, közvetlenül a puskás ember háta mögött. Óriás gyermek.

– Szólj már valamit, Grimsen! Mit látsz?

Magnust elhagyta minden ereje, képtelen volt megállni a lábán, nyilván újabb roham közeleg. „Furcsa – gondolta – ma éjjel nem volt rémálmom, mégis jön a roham...” Ekkor már négykézláb állt, de épp mielőtt elvesztette volna az eszméletét, tudatában hirtelen felvillant, hogy a legutóbbi rohama során a rémalak mondott

valamit Kleifarról. Ekkor a dagadt, tokás óriásgyermek ráfeküdt, a körülötte lebegő mocskos pólyái betérítették.

– Rosszul vagyok – motyogta Magnus Aurelius, hasra kellett fekédnie. Jón Grímsson szemét, arcát dörzsölte.

– Látomás – a mágiszter hallotta, hogy ezt mondja.

– Gonooosz! Jöjjenek el onnan! – hallatszott a távolban Bárður hangja fentről, a szikláról. Aztán valami reccsenés hallatszott, amit a mágiszter alig hallott már, mert elvesztette az eszméletét.

Látja, hogy a költő a folyosón ül ebben a kísérteties házban. Neki háttal ül, és megérti, hogy a költő repülni akar. A költő szárnyalni akar, magasan, de hátán csak két véres csonk van a szárnya helyén. A költő sír. Tudja, hogy ez a vég. Anyagi létéből nem szakadhat ki többé, magát soha nem emelheti a felhők közé fenséggel, akár a sas. A költő sóhajt: Isten veled Apolló és minden múzsák. A költőt béklyózza a valóság. Eggyé válik az anyaggal. Csak vergődik, őrlődik. A költő leveti esztétikáját, a ház falaiból áradó bűzbe merül. De nem úgy, mint ahogy szellem süllyed a falba. A költő egyféle dísz. Kezébe lámpát tesznek. Ismerős ember tűnik fel, kezét nyújt neki: Pedersen Rútafjord tiszteletes, mondja, és megmutatja neki a mellékszobát a guillotine-nal. Egy ember van ott, hosszú, fehér palástban a nyaktíló alatt. Arra a görögre emlékeztet, Arisztotelészre, okos homlokú ember nemes metszésű orral, izlandiul kiáltja: Óvakodj az álmoctól! A ratio alszik! Alszik a ratio! A penge lezuhan.

Rútafjord tiszteletes kitarja az ebédlő ajtaját. Említettük már, hogy milyen hideglelős ez a ház? Falain tompa fényű olajlámpák. A teremről nevetés hangzik. Hol van ebben a házban a logika? Hol a tudomány? – kérdi Pedersen. Egy díszes öltözetű csoporthoz vezetik, akik fehér terítős, hosszú asztal mellett lakomáznak, őt nézik. A parókás férfiak egyike felé kiált: „Venisti tandem exspectate diu!” Kitől is van ez? Vergilius? – kérdi az újonnan érkező. Hát megjött, akit régen vártunk. Berozsdásodtak az emlékeim az aranykor költőiről. Még ilyet. Berozsdásodott, ilyen fiatalon.

A parókás emberek tapsolnak, álluk zsírtól fénylik, véres. Mondtam már, hogy ettek? Hol is tartottam? Igen. Agykását ettek. Minek az agya ez? Kérdezi a vendég. A lakomázók nevetnek. Az asszonyok azt mondják, nem kap semmit.

– Még mindig olyan gyermeteg vagy! – apja áll fel az asztaltól, szája körül és a hímzett ingfodron szürkésbarna ételmaradványok. – Régi, jó pálcámat, rögtön. Ostoba kölyök, szedd össze magad, az istenit! – Vérfagyasztó, ez itt a helyes szó. A tányérokon, a nyitott koponyák alatt mintha arcokat látna, felismeri őket, látta ebben az országban nemrég. Hogy milyen országban, arra nem emlékszik. Hátrál. Apja Levetzowvá változik, véres, hollócsőrserű orra lesz, ami kiemelkedik a fehér marcipánarcból. Figyelemre méltó, hogy változik egyik dolog a másikká. Metamorfózis-szósz. Mi a metamorfózis tudományos magyarázata? Nem tudtad, hogy a hollók jární tudnak, káár? Hangját az elfojtott károgás hátborzongatóvá teszi. Hát azt hitted, hogy csak szökdécselnek, káár!? Az iszonyatos ember odalép hozzá. Ő meghátrál, kezét az olajlímpás mellett a falnak támasztja.

Akkor látja csak, hogy a fal fekete cafatokba, rongyokba burkolt emberi csontokból van.